

J 21,1-14: *Potom se Ježíš opět zjevil učedníkům u jezera Tiberiadského. Stalo se to takto: Byli spolu Šimon Petr, Tomáš, jinak Didymos, Natanael z Kány Galilejské, synové Zebedeovi a ještě dva z jeho učedníků. Šimon Petr jim řekl: „Jdu lovit ryby.“ Odpověděli mu: „I my půjdeme s tebou.“ Šli a vstoupili na loď. Té noci však nic neulovili. Když začalo svítat, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on. Ježíš jim řekl: „Nemáte něco k jídlu?“ Odpověděli: „Nemáme.“ Řekl jim: „Hodte síť na pravou stranu lodi, tam ryby najdete.“ Hodili síť a nemohli ji ani utáhnout pro množství ryb. Onen učedník, kterého Ježíš miloval, řekl Petrovi: „To je Pán!“ Jakmile Šimon Petr uslyšel, že je to Pán, přehodil si plášť - byl totiž svlečen - a brodil se k němu vodou. Ostatní učedníci přijeli na lodi - nebyli daleko od břehu, jen asi dvě stě loket - a táhli za sebou síť s rybami. Když vstoupili na břeh, spatřili ohniště a na něm rybu a chléb. Ježíš jim řekl: „Přineste několik ryb z toho, co jste nalovili!“ Šimon Petr šel a vytáhl na břeh síť plnou velkých ryb, bylo jich sto padesát tři; a ač jich bylo tolik, síť se neprotrhla. Ježíš jim řekl: „Pojďte jíst!“ A nikdo z učedníků se ho neodvážil zeptat: „Kdo jsi?“ Věděli, že je to Pán. Ježíš šel, vzal chléb a dával jim; stejně i rybu. To se již potřetí zjevil učedníkům po svém vzkříšení.*

J 14,34-35: *„Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“*

I. Svítání

Evangelista Jan vypráví, že končí vláda temna a začíná svítat. To je přesvědčení přesně opačné, než jak to lidi obvykle cítí: kdekdo vám řekne, že jde všechno od desíti k pěti a bude hůř. Nic nového, to se tak říká odedávna a je za tím letitá neblahá zkušenost, která k takovým průpovídkám vede. Občas do toho někdo přispěchá s vizí, že odted naopak bude líp, ale i s tím už má lidstvo zkušenost, že není dobré hned věřit všemu, co kdo povídá.

Takový je svět, ve kterém žijeme. Bible však nabízí poněkud jiný pohled: že končí vláda temna a začíná svítat. Celý svět náleží Bohu, je to jeho dílo a je to dílo náramné, ale nějak se pokazilo. Tak to lidi vyprávějí a mají spoustu příkladů, jimiž to přesvědčivě ilustrují. Bible to nijak nerozporuje, dodává však, že Bůh miloval svět natolik, že udělal pro lidi všechno, co bylo třeba, aby našli cestu, na niž jsou zváni. Aby svou naději spojili s Kristem a vydali se k cíli, který Bůh nabízí a který by bylo škoda minout.

V Bibli se to vypráví příběhem o Ježíšovi. Konec toho příběhu není povzbudivý: Ježíš byl na Velký pátek ukřižován a jeho žáci se rozutekli. A přece tím vláda tmy končí a začíná svítat.

II. Ráno

Když se Marie Magdalena vypravila v neděli ráno ke hrobu, šla tam proto, aby se osobně rozloučila s tou nadějí, kterou pro lidi Ježíš představoval. Hrob však byl prázdný a Ježíš nikde. Vlastně tam byl, potkala ho o kus dál, jen ho zprvu nepoznala. Řekl jí, že teď už to bude jinak než dřív a ať to poví ostatním: že Bůh miluje svět, a tak udělal všechno, co bylo třeba („dokonáno jest“), a teď už to bude na nás: „Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny. Komu ne, tomu zůstanou.“ Tak nám to šla říct.

Mu tu nejsme od toho, abychom odpouštěli staré zločiny a křivdy, to musejí ti, koho se to týkalo, ale něco můžeme: když svou naději spojujeme s Kristem, znamená to jinými slovy, že víme, jaké to je, když je člověku odpuštěno. Jaké to je, když konkrétně na vaši adresu Bůh vyslovil amnestii a zbavil vás zátěže, kterou unést je nad lidské síly.

Jak s tou nádhernou darovanou Boží svobodou budete zacházet, to je jiná písnička. První krok udělal Bůh a vy to předávejte dál, řekl Ježíš. Svět se pokazil, to víme, však z toho máme v kolektivní paměti spoustu jizev a k tomu obavu z nových. Proto lidi občas rozhodně prohlašují, komu a taky co všechno nelze nikdy odpustit. Abychom diktoval Bohu,

co nikdy nesmí udělat (třeba odpustit), je pošetilý nesmysl a člověk může mluvit leda sám za sebe: že já to nedokážu nebo nechci. Může za tím být veliká osobní bolest nebo politicky motivovaná póza nebo něco jiného, jak kdy. Bývá až nápadné, jak lidé, kteří nemohou či nechtějí odpustit, žijí rozčileně, s hořkostí, trochu zapškle.

Komu doručíte odpuštění, které jste dostali, ten ho bude mít. Když nedoručíte, hřích ho bude tížit dál. A nejen jeho. V tomto církve nikdo nenahradí: v zacházení s Božím evangeliem, aby se lidi hnuli směrem k odpuštění a ne k pomstám a nenávisti. Jak to pak bude dál, je jiná písnička a i tu máme poslouchat a zpívat, ale nesmí v ní chybět první sloka, ten první krok, který už udělal Bůh.

III. Ryby

Učedníci šli jednoho dne na ryby, ale nechytily vůbec nic. Stáli a seděli v jakési báře, nedařilo se jim a najednou tu byl Ježíš a ptal se, nemají-li něco k jídlu. Neměli. Ten obrázek symbolicky vyjadřuje, jakou nabídku má církev, pokud jí schází to, co nabízí Bůh: jedno velké nic. Nelovili poprvé, měli zkušenosti a znalosti a věděli, jak na to, a teď těm profíkům on, rybářský laik, řekl, co mají udělat, oni to tak udělali a síť byla tak plná, že ji sotva utáhli.

Nečekejte od Boha recept na úspěch, o tom ten příběh nic neříká. Tady šlo o připomenutí, že do Kristovy sítě se vejdou všechny a všichni. Samozřejmě, že to bude přinášet i obtíže, vždyť všude, kde je víc lidí pohromadě, přijdou nedorozumění a neshody. Kde se sejdou dva nebo tři, nepochybně dojde ke střetu názorů a charakterů, leč sejdeme-li se v Kristově jménu, slíbil, že bude uprostřed nás. Ryb tehdy chytili tolik, že to bylo nad jejich síly, ale pak koukali, že hostitelem je i tak stejně zase Ježíš, ne oni. Báli se ho na to zeptat, ale vlastně nějak věděli, že je to on.

IV. Světlo

V úvodu evangelia se říká, že v Bohu a jeho slovu byl život a ten život lidem byl světlem. Svítil jim a tma s ním neskoncovala. Pokoušela se o to, ale marně. Tma nahání strach, mluvíme o tom často a s obavami, ale ten život lidem svítí dál – život, jemuž se v evangeliu říká věčný, abychom se snažili nespolehat na nic, co může někdo ukrást nebo zakázat nebo zhasnout.

V závěru evangelia zaznělo, že dál už je to na nás. Přijměte Božího Ducha a jděte a nezapomeňte, že to vyprávění je celé o soudu: ten soud je v tom, že na svět přišlo světlo, a kdo si zamiloval tmu, už je odsouzen, a naopak kdo se nechal pozvat, odsouzen není.

Poslání a požehnání

Dotazujte se Hospodina, dokud je možno ho najít, volejte ho, dokud je blízko. Svévolník ať opustí svou cestu, muž propadlý ničemností svoje úmysly; nechť se vrátí k Hospodinu, slituje se nad ním, k Bohu našemu, vždyť odpouštím mnoho.

Spustí-li se lijavec nebo padá-li sníh z nebe, nevrací se zpátky, nýbrž zavlažuje zemi a činí ji plodnou a úrodnou, takže vydává símě tomu, kdo rozsívá, a chléb tomu, kdo jí.

Tak tomu bude s mým slovem, které vychází z mých úst: Nevrátí se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal."

Pravda, kterou žádná temnota nezahalí, ta ať vám svítí na cestu, kdybyste bloudili; ať vás provází, kamkoli půjdete.

Boží naděje ať je vám budoucností, tam kde jiní nevidí nic než tmu, beznaděje a konec; ať vás chrání před strachem z lidí i z příštích dnů a let.

A Boží láska, bez které se životní zahrada mění v poušť, Boží láska ať oživuje vše dobré, co skomírá; ať vám dodává chuť do života, radost z toho, že tu můžeme být, a ať vás naplní pokojem.